

KOMUNIKAT PRASOWY

po rozprawie przed Trybunałem Konstytucyjnym (sygn. akt SK 57/06) dotyczącej postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa w przedmiocie oceny kandydata do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego i przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o jego powołanie.

W dniu 27 maja 2008 r. Trybunał Konstytucyjny w pięcioosobowym składzie rozpoznał skargę konstytucyjną sędziego Andrzeja S. dotyczącą braku możliwości odwołania się do Sądu Najwyższego od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie odmowy przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego (Sądu Najwyższego, Naczelnego Sądu Administracyjnego, sędziów sądów powszechnych, wojewódzkich sądów administracyjnych i sądów wojskowych), a tym samym od sposobu rozpatrywania i oceny kandydatur do pełnienia urzędu sędziowskiego.

Rozprawie przewodniczył sędzia TK Mirosław Granat, a sprawozdawcą był sędzia TK Adam Jamróż.

Trybunał Konstytucyjny orzekł, że:

art. 13 ust. 2 zdanie drugie ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 100, poz. 1082, ze zm.) w zakresie, w jakim dotyczy art. 2 ust. 1 pkt 3 w związku z pkt 2 tej ustawy, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 i z art. 77 ust. 2 w związku z art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Ponadto Trybunał Konstytucyjny postanowił:

- 1) na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 2 w związku z ust. 2 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U. Nr 102, poz. 643, ze zm.) umorzyć postępowanie w sprawie badania zgodności z Konstytucją art. 13 ust. 2 zdanie drugie ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 100, poz. 1082, ze zm.) w zakresie, w jakim dotyczy art. 2 ust. 1 pkt 6 tej ustawy, ze względu na cofnięcie wniosku,
- 2) na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U. Nr 102, poz. 643, ze zm.) umorzyć postępowanie w pozostałym zakresie ze względu na zbędność wydania wyroku.

ad.1. zakwestionowano zdanie drugie przepisu o brzmieniu:

art. 13 ust. 2. Sędzia albo osoba, której praw lub obowiązków dotyczy uchwała, wydana w indywidualnej sprawie, może odwołać się od takiej uchwały do Sądu Najwyższego, z powodu sprzeczności uchwały z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Odwołanie nie przysługuje w sprawach określonych w art. 2 ust. 1 pkt 2, 3 i 6.

w części dotyczącej:

art. 2. ust.1.

- 2) rozpatruje i ocenia kandydatury do pełnienia urzędu sędziowskiego na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego i Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz na stanowiska sędziowskie w sądach powszechnych, wojewódzkich sądach administracyjnych i w sądach wojskowych,
- 3) przedstawia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wnioski o powołanie sędziów w Sądzie Najwyższym, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, sądach powszechnych, wojewódzkich sądach administracyjnych i sądach wojskowych.

Szczególna pozycja ustrojowa Krajowej Rady Sądownictwa ani też wykluczenie w postępowaniu przed Radą stosowania przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego nie oznacza, że postępowanie w sprawach indywidualnych odnośnie kandydat na stanowiska sędziowskie ma charakter inny niż postępowanie administracyjne. Ocena kandydata i przedstawienie wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego to swoiste postępowanie „w sprawie” w rozumieniu Konstytucji.

Trybunał Konstytucyjny uznał, iż ograniczenie możliwości odwołania się do Sądu Najwyższego od wyżej wskazanych uchwał Krajowej Rady Sądownictwa jest niezgodne z Konstytucją. Każdemu przysługuje konstytucyjne prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. Postępowanie przed Radą powinno podlegać kontroli sądowej w zakresie przestrzegania stosowanych procedur prawnych. Trybunał podkreślił, że odwołanie do Sądu Najwyższego nie może skutkować merytoryczną ingerencją sądu w rozstrzygnięcie Krajowej Rady Sądownictwa, wkraczałoby to bowiem w sferę przyznanego Radzie władztwa wynikającego z norm konstytucyjnych.

Kontrola sądowa odnośnie postępowania przed Radą winna być dokonywana pod kątem zapewnienia równego dostępu do służby publicznej (prowadzenie naboru na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej). Taka kontrola jest zgodnie z Konstytucją konieczna, a ustawa nie może ograniczać prawa do sądu w zakresie dochodzenia konstytucyjnych wolności i praw – jedynie przepisy konstytucyjne mogą ograniczać to prawo. Zaskarżony przepis ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa całkowicie wyłączył drogę sądową i tym samym pozostaje on w sprzeczności z Konstytucją. Ustawodawca winien określić stosowne zasady kontroli sądowej nad postępowaniem dotyczącym obsady stanowisk sędziowskich.

Omawiany wyrok ma skutek odnośnie nierozpatrzonych do chwili wydania niniejszego wyroku kandydat, w tym także odnośnie sędziego, który wniósł rozpoznaną przez Trybunał Konstytucyjny skargę.

Po wyroku Trybunału nie ma możliwości odwołania się od zapadłego już rozstrzygnięcia Rady o nie przedstawieniu Prezydentowi RP kandydatury skarżącego na urząd sędziego. Za taką oceną, dotyczącą skutków wyroku, przemawia konieczność zapewnienia stabilności funkcjonowania Krajowej Rady Sądownictwa, a także innych organów państwowych uczestniczących w procedurze powoływania na stanowiska sędziów. Natomiast skarżący oraz inne osoby, których to dotyczy, w sytuacji ponownego ubiegania się o wolne stanowiska sędziowskie, będą mieli możliwość, na zasadach określonych w przepisach, zmodyfikowanych w następstwie niniejszego wyroku, odwołania się od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa rozstrzygającej o nie przedstawieniu ich kandydatury do pełnienia urzędu sędziowskiego, Prezydentowi RP.

Dyrektor Wydziału
sędzia Marek Celej